

strækkeligt, naar den nye Baneordning bliver gennemført, foreslaar man Antallet forøget med to — det er i Virkeligheden to, men jeg har kun talt om den ene, fordi han er motiveret ved, at man skal have en ny Strækning. Men der staar udtrykkeligt i Loven, at disse Baneingeniørers og Trafikinspektørers Virkeomraade skal fastsættes af Ministeren efter Generaldirektørens Indstilling, og saa synes jeg, at hvis det er det, Ministeren har tænkt paa, kommer han til at staa noget mærkeligt i det, for saa vidt som han siger: Vi har ikke kunnet lave Budgettet, da jeg først skal raadføre mig med Generaldirektøren — men jeg bøjer mig for det og siger: Ja, saa maa vi altsaa vente med Budgettet — medens Ministeren godt allerede nu kan sige Rigsdagen, at vi skal have to Baneingeniører mere, naar vi faar den nye Ordning, til Trods for, at der staar i Loven, at deres Virksomhed og Virkeomraade skal fastsættes af Ministeren efter Indstilling fra Generaldirektøren. Altsaa, paa det Sted, hvor det i Loven er fastslaaet, at en Ordning skal ske efter Indstilling af Generaldirektøren, har Ministeren allerede paa Forhaand truffet en Afgørelse ved at foreslaa to Baneingeniører mere. Men med Hensyn til Budgettet, hvor der ikke staar noget om, at det skal udarbejdes efter Indstilling af Generaldirektøren, mener Ministeren, at man maa vente, indtil Generaldirektøren har sat sig tilstrækkeligt ind i Sagen. Saa synes jeg ogsaa, man kunde paa dette Omraade have ventet med at foreslaa flere Baneingeniører, indtil Generaldirektøren havde kunnet komme med en Indstilling til Ministeren om, hvor mange Baneingeniører der efter den nye Ordning er Tale om.

Ministeren sagde — det skal jeg slutte med —, at nu vilde jeg maaske næste Aar komme og kritisere, fordi Generaldirektøren for Statsbanerne ikke havde rejst tilstrækkeligt, for det var en Forudsætning for Loven om Statsbanestyrelsen, at han skulde rejse en hel Del. Det kunde godt falde mig ind, for Sagen er jo — og det er ogsaa min Opfattelse —, at naar alt skal gaa, som det bør gaa, er det nødvendigt, at Generaldirektøren er paa Farten ikke saa helt sjældent. Jeg var enig med Ministeren i, at Generaldirektøren skulde ikke være snart i Udlandet og snart i Indlandet, saa at det var en Nødvendighed at have en Souschef. Det blev vi ogsaa enige om paa Rigsdagen, det har Ministeren Ret i, og for saa vidt har man ikke accepteret Statsbaneudvalgets Forslag.

Jeg er enig med Ministeren i, at de Dage, Generaldirektøren skal være borte, maa han udmærket godt kunne overlade til de paagældende Afdelingschefer at træffe de Afgørelser, der eventuelt skal træffes. Men jeg tror, at det er ret nødvendigt, at Generaldirektøren rejser, og jeg mener ogsaa, at denne Forudsætning netop er præciseret ved, at man har faaet en Generalsekretær, der staar over Afdelingscheferne. Forudsætningen derved maa have været, at Generaldirektøren vil rejse omkring og virkelig føre et nøje Tilsyn med og komme i saa direkte Berøring med Personalet, som det er muligt. Og hvis det viste sig, at han vilde sætte sig ind paa sit Kontor — hvad jeg ikke tror, jeg kender ham ikke, har ikke set ham, saa jeg har ingen Grund til ikke at tro godt om ham —, men hvis det viste sig, at han opfattede sin Stilling saaledes, at han skulde sidde inde paa sit Kontor mellem Papirdyngerne, saa kunde det nok falde mig ind ved næste Aars Finanslovbehandling, hvor der er Lejlighed dertil, at komme med Kritik over, at Generaldirektøren havde misforstaaet sin Stilling; men saa er det ganske vist en Nødvendighed, at jeg bliver valgt igen. Det ærede Medlem for Bogense (Gunnar Fog-Petersen) gjorde mig opmærksom paa, at det var ikke særlig elskværdigt af den højtærede Minister at forudsætte, at jeg stod her igen ved næste Aars Finanslovbehandling, da det maatte betyde, at det ærede Medlem fra Bogense ikke vilde være her. Det er det ærede Medlem fra Bogense, som i saa Henseende har følt sig brøstholden. At Ministeren synes at gaa ud fra som selvfølgelig, at det er mig, som bliver valgt i Bogense-Kredsen, kan jeg i og for sig ikke have noget imod.

Hyller: Jeg har en Henvendelse at gøre til den højtærede Indenrigsminister angaaende nogle Sager, som hører under Postvæsenet. Jeg har tidligere her i Tinget omtalt en Sag angaaende en Pakkepostmester Pedersen, der den 31. Januar 1913 kom til Skade med sit Ben under Udførelsen af sin Tjeneste ved Langaa Station. Denne Tjenestemand, der kun havde 4 Aars Anciennetet, medens der i Henhold til Pensionsloven for Postvæsenet til Opnaaelse af Pension kræves 10 Aars Anciennetet og opnaaet 35 Aars Alder, er afskaaret fra at faa Pension. Han har siden den Tid søgt adskillige Læger for at faa undersøgt det tilskadekomne Ben og faa afgjort, hvorvidt han kunde tænkes at